

INSPICE ET CAUTUS ERIS

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

HOOFDREDACTEUR: H. SALM. — WAARNEMEND GRIFFIER: F. P. VAN GRONINGEN.
REDACTEURS: H. E. WESTENBERG, P. CROOCKEWIT, N. L. PRAK, G. ALBERDA, A. J. KEMPEES.
VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER—
SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8.— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.35
ADVERTENTIE: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62
UITGAVE EN ADMINISTRATIE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — OUDE DELFT 66a
19^e JAARGANG 9 MEI 1947 8 BLZ. No. 24

Varsity-nummer

G. J. ter Kuile (bg.)
C. F. Staargaard
D. W. Querido
G. H. Houtman (slg.)
Raden M. P. Soedjono (st.m.)

DE OUDE VIER

Natuurlijk, lezer, niemand twijfelt eraan dat ge op de Varsity tegenwoordig zult zijn; natuurlijk hebt ge de namen van de roeiers die in het hoofdnummer Oude Vier voor Laga zullen uitkomen, zorgvuldig uit uw hoofd geleerd en ge weet misschien zelfs waar zij in de boot thuishoren, of ze stuurman, drie of boeg zijn. Maar wat ge wellicht niet weet is dat deze roeiers door het noodlot allang voorbestemd waren om eens de rol te spelen die zij zich thans toebedeeld zien. Een van hen vormde het scheggebeeld van een Vikingschip, dat tientallen jaren achtereen de kusten van de Noordzee onveilig maakte en zo berucht werd dat een beloning van duizend Karolingische goudstukken uitgelooft werd aan hem die het gevreesde scheggebeeld kon uitleveren ten bewijze dat het schip ten onder was gegaan. Het toeval wilde nu dat het Vikingschip in een hevige orkaan geraakte en het scheggebeeld door een bliksemstraal van de scheepsrump gescheiden werd. Jarenlang dobberde hij rond en werd tenslotte gevonden door een armen drommel die de duizend goudstukken verdiende doch vlak daarop gestenigd werd aangezien het schip met een analoog scheggebeeld elders weer gezien was. Zijn min of meer Scandinavische tongval is overigens één der kentekenen die nog op zijn romantische afkomst wijzen. Niet zo lang geleden werd één van hen bij het schutten van een oceaanreus in de haven van IJmuiden gevangen. Daar hij al jaren voor de Nederlandse kust rondzwom was hij tamelijk mak en de volledige dressuur kostte nauwelijks enige moeite.

Het is zonder meer duidelijk dat een der roeiers ook in rechte lijn afstamt van een handelaar in blanke slavinnen. Het is echter niet bekend of zijn voorvaderen Algerijnen waren dan wel de Caribische Zee bevoeren. Het was zuiver toeval, dat juist op een dag een lid van Oud-Laga met zijn verloofde aan het strand lag te zonnebaden. Het lid van Oud-Laga wist den armen piratentelg van achteren te besluiten. Een andere figuur is oud, zeer oud. Niemand weet precies hoe oud hij wel is want hij is eigenlijk een stuk koraalrif. Niemand begrijpt ook hoe een stuk koraalrif ooit zo'n zonderlinge vorm kon aannemen. Van zijn latere leven is vrij weinig bekend, daar hij zich eerst sedert kort in het bewoonde deel der aarde ophoudt; hij schijnt echter in het diepzeeleven een buitengewoon actieve rol gespeeld te hebben. De gehele wetenschap piekert er nog over hoe dit koraaldieltje bij Laga terecht gekomen is doch ook daarvoor zal te zijner tijd een bevredigende verklaring te geven zijn. De laatste roeier tenslotte werd in de armen van een der beelden, die deel uitmaken van de Boroboedoer gevonden. Boze tongen beweren dat hij voorzien is van een rugvin. In zoverre deze gegevens de belangstelling van menig corpslid nog verhoogden, zal het nu wel duidelijk zijn, dat ook u niet op de Varsity kunt wegblijven. Wij wensen geen sociaal gevoel van u, wij wijzen niet op verplichtingen, nee, wij voorstellen u slechts plezier en ruzie.

KOMT DUS ALLEN NAAR JUTPHAAS!

De eerste Varsity..

En toen ze allemaal nog eens voorbij kwamen waren het er twee en twintig en één. Of die ene Laga is wil ik U niet verklappen, maar wel zal ik U in 't kort vertellen hoe de eerste Varsity verliep.

Ontegengesteld kan vastgesteld worden dat Njord in 1874 geboren werd uit een blaarw-witte zwaap. Teneinde dit te overtreffen werd Laga, zoals de bekende legende dit verhaalt, geschapen uit de Steen der Wijzen en des Aanstoots, die in het bruisende water aaneengekit werden. Zij kent de diepste geheimen en verricht bovenmenselijke daden. Zij beslecht elke strijd door zich, zo nodig, in een metamorphose te hullen, aldus een evenbeeld vormend van de harige woesteling, teneinde deze binnen de perken te houden.

Met spanning zag men dan ook op 2 Juli 1878 uit naar het speciale studentennummer, dat tijdens de internationale wedstrijden op het Galgenwater verroeid zou worden.

De Laga-ploeg was als volgt samengesteld:

- B. Erkelens (boeg)
- C. van der Made
- J. A. Stoop
- W. H. v. Vrijburg van der Hell (slag)
- A. C. J. van Eelde (stuurman).

Zij bestond geheel uit jonge roeiers: no. 3 en de slag waren eerste jaars, de anderen van het tweede jaar.

De Njord-ploeg doet absoluut niet ter zake.

Beide ploegen hadden gladde inrigged booten met vaste banken; de Leidse, „Prins Hendrik der Nederlanden” geheten, was in Engeland gebouwd en aanmerkelijk lichter dan de „Dolfijn” van Laga die door van Heemstede Obelt te Amsterdam was vervaardigd. Deze boot kostte f 135,—.

De baan was 3200 meter lang met twee draaipunten. Bij het vallen van 't schot schoot Laga onmiddellijk vóór; bij het eerste draaipunt (vóór de tegenwoordige spoorbrug Leiden—Woerden) draaide zij het eerst om haar boei, en bij het tweede draaipunt, dat beide ploegen om één ton moesten nemen (even voor „De Vink” was Laga nog bezig met draaien, toen Njord aankwam, zodat deze ploeg even moest stoppen en wachten totdat de boei vrij was. Op de terugweg behield Laga de leiding. De „Dolfijn” ging het eerst over de eindstreep met een tijd van 14 min. 42 sec. en een voorsprong van 12 sec.

Laga had vuil geroeid. Minder bevreemding zal het daarom wekken dat het publiek die opinie deelde, zodat om strijd het fraaie roeien van de Njord ploeg, door Laga als de „paradeslag” betiteld, werd geroemd.

Het enthousiasme kende geen grenzen. In het „Leidsche Nieuwsblad” schreef Harting hierover: „In het algemeen komt het mij voor, dat de tegenwoordige studenten in uiterlijke beschaving en goede manieren niet en zijn vooruit gegaan.” En even verder: „Het moet voor den kastelein een bekoorlijken aanblik zijn, al die dronken Meneeren van aangezichte tot aangezichte en roepende met half geslotene oogen, scheeve monden, en schorre stemmen: — Wijn! Pommiés! Champagne! — met vloeken en tusschenwerpselen er door heen.”

Laat U dit gezegd zijn!

K. F. VALKEN.

Ja, ja die goeie ouwe tijd,
die eerste Varsity!
(Voor de ploegsamenstelling zie
Delftse Courant).

INTERVIEW MET DE SENAAT.

VARSITY WORDT EEN MODESHOW-GEACHT

De redactie, het belang beseffende van het oordeel en de kundigheid der Senaat heeft zich opgemaakt om te gaan naar de Societeit al waar zij deze (de Senaat) een interview afvroeg. De Senaat, reeds uren bijeen aan de haard bereidde enigszins opgewonden met een fles „Eau de Vie” het onderhoud voortzette. 11.30. Gaat u ook naar de Varsity

Zeër zeker, de Senaat heeft nog tijd gevonden een boot te nemen om zich zelf uit te rusten, geen dames.

11.40. De redactie heeft menen te concluderen naar aanleiding van de publicatie van de Senaat in No. 23 O.O. „de Spiegel” dat de Senaat meer dan gewone informatie gekregen heeft omtrent de uitslag van het hoofdnummer. Berusten deze informatie op betrouwbare gronden?

Verwachtingen voorspellingen en overtuigingen spelen hierin een rol, trouwens Harry zei dat zijn likdoorn stak.

11.50. Wat denkt u van Laga in het algemeen?

Laga speelt een zeer grote rol, vooral in het opvangen van vele corpsleden. De Senaat is al veel langer bezig met de voorbereidingen en eh, pardon

Wat denkt u van roeien als de Studenten Sport.

DE SENAAT PREFEREERT BOKSEN.

Roeisport heeft elementen van een echte studenten sport.

is het wat verwaterd en lijkt de Varsity op een Mode Show.

(Hierop ontstond enige woordenwisseling van enige leden van de Senaat onderling:

Ik wil wel eens met je boksen Nee ik moet tennissen).

11.60—12.—. Zou u denken dat de slag een betere bakker roeier was?

Ja, nou en ik meen, eens even uitrekenen, dat de slag bakker roeide ah, ach, ik weet het haast wel zeker.

12.10. Gaat u er met een eigen boot heen?

De A.S.V. boot is van Delft, wordt door Utrecht georganiseerd, en door Amsterdam betaald.

12.20. Hoeveel km gaan de vieren?

De A.S.V. boot gaat 27 km per uur, de vieren 24 km.

Het voorstel om een drankboten wedstrijd te varen werd toegejuigd aangezien de Senaat omtrent de uitslag niet in zekerheid verkeren kan. (Spiegelboot pl.m. 30 km/uur)?

12.30. Heeft u nog enige algemene wensen?

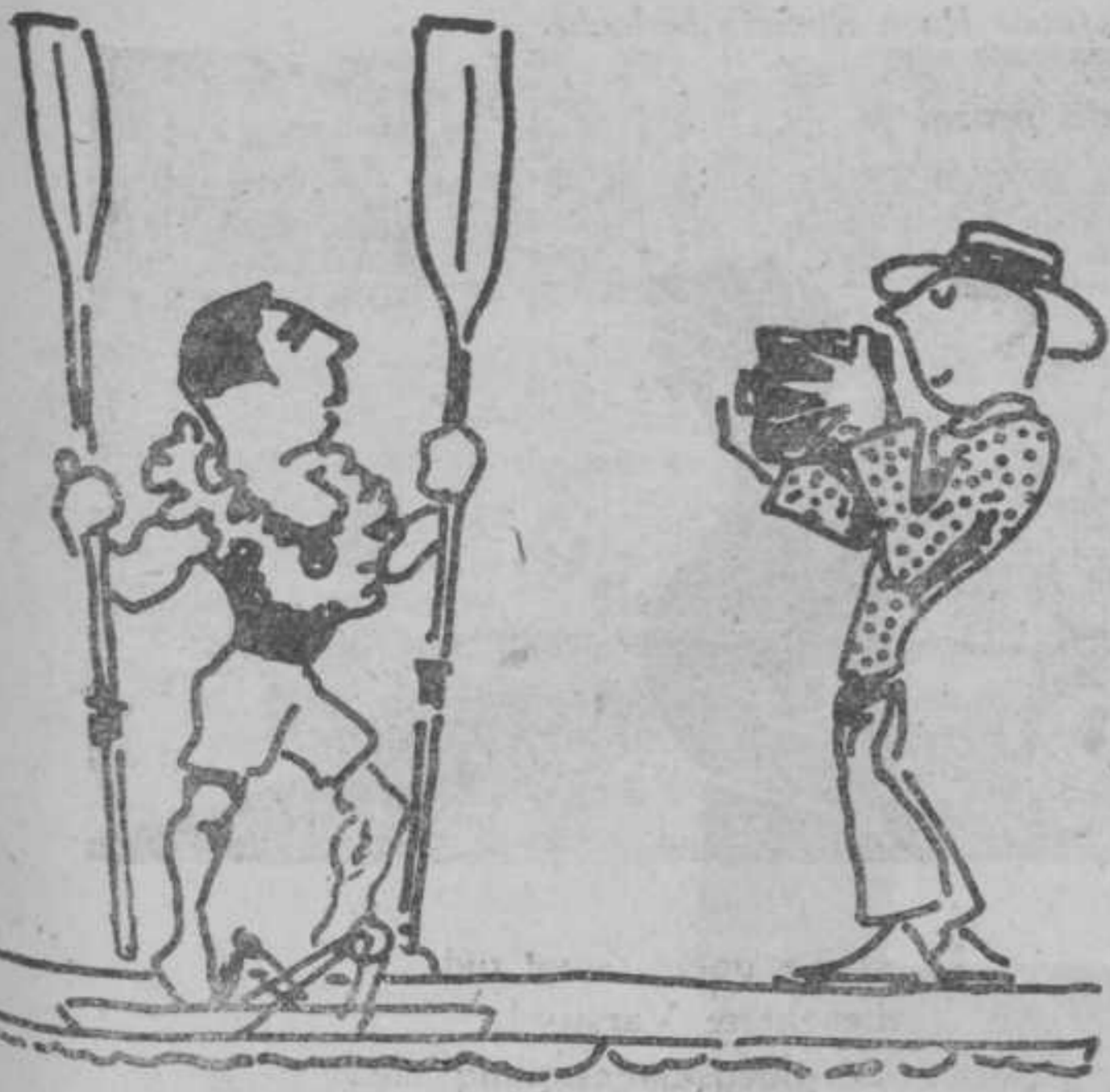
Ze hoopten dat geen emmers achter de boten gebonden zouden worden.

Wat vindt u van biljarten als sport?

Werkt vervlakkend.

Nog opmerkingen?

Laat de sterkste Laga-ploeg winnen.

Van vijf dagjesmensen en nog een vijftal.

De familie H heeft zes zoons — vijf ervan studeren. U weet, wat dat zeggen wil, wanneer de „Varsity” geroeid wordt. Pa en Ma H. met hun beide dochters en jongste zoon Ben, gaan een dagje uit — naar Jutphaas natuurlijk. Ma heeft broodjes klaargemaakt, Pa heeft zijn motorjacht „Poseidonslust” uit de loods gehaald. Ben zit met de trots van Pa, de witte zeilpet-met-goud en met het vlaggetje van de voorsteven te spelen en de dochters zijn op zoek naar de zonnebril van Ma — de enige die nog ontbreekt — en o ja, ook nog naar de strooehoed van Oom Karel, die hij in zijn studententijd bij de roeiwedstrijden droeg, en waarvan het groen witte lint de hals van de witte poedel snoert. Pa, het filmtoestel aan een leren riem om de schouder over zijn blauwe jas met gouden knopen, Ma met haar boodschappentas, thermosfles en parasolletje, Lien met een binocle, Elly met de poedel en Ben met de koffergramfoon op zijn buik, allen embarkeren met gepaste gevoelens van waardigheid. En nadat de motor twee maal afgeslagen is, varen zij eindelijk weg, de Vecht op in de richting Utrecht.

Jan, de oudste, heeft rechten gestudeerd. Hij is klaar nu, en staat sinds twee maanden bekend als Mr. H. Dat neemt niet weg, dat hij, vooral omdat velen van zijn minder door Fortuna bedeelde jaargenoten, hetzij als oud-raceroeier, hetzij in een andere hoedanigheid de varsity-menen te moeten eren met hun alomtegenwoordigheid, niet kan ontbreken. Een badjantje onder de arm, een moderne Engelse hoed met brede rand op de glimmende golven van zijn zwarte haar — dat daardoor des te breder boven zijn oren welt — een welriekende narcis — nog deze morgen van de bollenvelden gehaald — in het knoopsgat, en aan de ene hand een geellere hand-schoen, die tegelijkertijd die van de andere hand omklemt, heeft hij zojuist zijn tweede vrouw Amélie v. L. de K. afgehaald in een taxi, en samen spoeden zij zich naar het station om de laatste trein te halen, die hen nog tijdig naar het centrum van het land kan brengen.

Zeg Jan, heb jij ook al gehoord, dat Eduard V.K., je weet wel, die geëngageerd is met Jacqueline, de tweede dochter van mijn achternicht Elisabeth de M.B., gepasseerd is als burgemeester van Meyel op Zevenen?”

Yes, darling, maar mijn Oom Charles F., die Commissaris van de Koningin in A is, zegt, dat hij van zijn collega in M. gehoord heeft, dat Eduard binnen een half jaar burgemeester van Haastrecht zal worden, maar hij mag het eigenlijk nog niet weten.”

Kees, de tweede, student in de psychologie heeft juist bezoek gekregen van zijn vriend Piet en samen beramen ze plannen om het drukke stadsgewoel te ontvluchten. Beiden zijn zij weggezonden in een dekstoel op het balkon van de derde verdieping, om daar de armen en de hals, voorzover zij niet bedekt zijn door opgerolde mouwen en vaste boord van het geruite polohemd, door de zon te laten bruint-kleuren. Ineens krijgt Kees een idee.

„Juffrouw, mag ik inlichtingen van U?”

„Ja, mijnheer.”

„Informatie.”

„Juffrouw, kunt U mij enige telefoonnummers en adressen van botenverhuurinrichtingen in Utrecht opgeven?”

„Bo... Botanie... Boter... nee mijnheer, onder Boten staat het niet, maar dan misschien onder verhuurinrichtingen.

„Auto... motor... rijwiel... trouwkoets...”

„Juffrouw, U gaat te ver.”

„Het spijt mij, dan kan ik U niet helpen, mijnheer.”

„Dank U voor Uw bereidwilligheid.”

En na nog enkele vergeefse pogingen lopen Kees en Piet tenslotte naar de tram, die hen naar het station zal voeren.

Wat kon toch de reden van het kloppende geluid zijn, dat Hans, de derde, zijn waakzaamheid scherppte? Was het het hakken van een specht, die met zijn gespierde nek in een eik aan de rand van de buitenplaats zich een woning trachtte te boren? Of was het het kloppen van een kleed in de winkelstraat, die achter zijn ouderlijk huis langs liep, in dit middernachtelijk uur? Och, hij wist, dat het geen van beide kon zijn, want Hans was juist twee weken geleden uit Holland vertrokken als corveeër aan boord van een vrachtschip met passagiersaccomodatie — op weg naar Indië. Het geluid liet hem ook koud op dit ogenblik. Hij moest nu ongeveer ter hoogte van Kreta zijn. Sinds zijn vertrek uit Holland was hij brandwacht geweest, en had hij voortdurend nachtdienst gehad. Zo kon het zijn, dat hij al veertien dagen lang niet meer dan vijf uur rust per etmaal had genoten, maar hij kon niet langer in Holland blijven. Nu had hij de kans van zijn leven om de wereld te zien, en hij maakte er ruimschoots gebruik van. Hij wilde weten hoe het leven was aan boord van de schepen, die hij over enkele jaren zelf als ingenieur hoopte te ontwerpen.

Een hete met olie doortrokken luchtstroom steeg op uit de machinekamer van het schip, en stréek hem soms langs het gezicht. Dan weer was het een hele lichte zeewind, die hem zilte lucht toevoerde. Af en toe hoorde hij een schreeuw, hetzij onder uit het schip, hetzij van één der meeuwen, die zich voortdurend, op zoek naar voedsel, om het schip ophielden. Wat was er begrijpelijker, dan dat zijn gedachten dit ogenblik teruggingen naar Laga, de vereniging waarvan hij nog steeds lid was, en waarvan hij nu wist, dat jaargenoten de zware taak hadden om de oude vier te roeien. In gedachten hoorde hij de enkele kreet van het ogenblik verduizendvoudigd uit de talloze kelen, die in een laaiend enthousiasme hun oude vier in een orgie van Lagaay-geroep door de finish wilden jagen. Onder de witte melkweg ging die nacht de maan rood op.

Ver uit het oog, dicht bij het hart.

Veeteelt studeerde de vierde, Henk, en ook hij had al weken lang rondgelopen met de vraag: Wat is nu eigenlijk een Varsity? Vorig jaar was hij verhinderd geweest om de wedstrijden bij te wonen, maar dit jaar wilde hij getuige zijn van de strijd tussen rood, blauw en groen. Och, wat was hij op het groen gesteld. Met zijn jaar had hij een raderboot gehuurd van de firma, die de dagelijkse dienst tussen Rotterdam en Wijk bij Duurstede onderhield. Hij had zich laten vertellen van vorig jaar, toen er een hevige strijd om de groene wimpel gevoerd was, die zeker critiek was geweest. Ach wat hinderde het ook. Desnoods zouden ze de pandjesjas van één der bedienden in de mast hangen... die gingen immers toch in hun dienstkleed mee? En ook van hun onafscheidelijke petjes, waarop het aantal zilveren of gouden strepen de waardigheid in hun vereniging aangaf, zou ongetwijfeld iets te maken zijn, dat de onsterfelijkheid van het groen, van de kleur van het gras, waar later zijn koeien op zouden weiden, zou bewijzen.

Gerard was de vijfde, die studeerde. Indisch recht. Maar hij had een blauwtje gelopen en had zich toen maar opgegeven voor militaire dienst. Hij zat in Indië.

Dien dag werd de Varsity verroeid.

's Avonds laat stoomden vijf vermoeide mensen huiswaarts: Pa, Ma, Lien, Elly en Ben, naar de veilige haven, verborgen in het riet, op de Loosdrechtse plassen.

En 's nachts zag Appeltje de bloem der Nederlandse jeugd uit het Westen, Zuiden, Oosten en Noorden binnen de poorten van zijn stad.

A. J.

Het onderstaande proza is slechts voor Race Roeiers bedoeld.
Alleen voor LAGA Race Roeiers.
De anderen laven zich niet aan dit proza.
Dat zich onderscheidt in

Eenvoud van Beeld
Duidelijke taal
En simpele stijl.

Hij morste wat zout.

„O, daar komt ruzie yan” zei zij. „Dadelijk over je linkerschouder weggooien!”

„Wat kon hij anders doen, dan haar, zijn lieve vriendin, te gehoorzamen. Bijgeloof of geen bijgeloof weg met het ding! Met een flinke zwaai wierp hij het zoutvaatje over zijn linkerschouder de ruimte in. En zo kwam het, dat het vaatje door het restaurant „de Sport” heen vloog. Zulk een vliegend object tussen de glanzende parketvloer en het kunstigbewerkte plafond, kwam niet dagelijks voor in de Sport, maar het was ook een bijzondere dag, want de vakverenigingen voor beroepsboksers AKO (Altijd knock out) en de vakvereniging voor beroepsworstelaars „Buig en Breek” hadden zich, vergezeld met hun trainers, managers en vriendinnetjes, verzameld in de Sport om eventueel een fusie aan te gaan. Op het moment, dat het zoutvaatje zijn tocht ondernam, was het juist enige ogenblikken geleden, dat deze fusie mislukt was.

Beiden partijen hadden zich met een vastberaden blik, de één wellicht met tintelende knuisten en de ander met jeukende handen, elk in een hoek van de Sport gescheiden om na dit hartig woordje nog eens een pittig biertje te drinken. Het bier in de Sport was prima en de kelen dorstig, zodat de kelleners af en aan liepen en de eigenaar met een tevreden blik zijn bedrijf gadesloeg. Enkele leden van de vakvereniging voor jiu-jitzu „de Vliegende Schaar” waren uit nieuwsgierigheid ook eens komen kijken. Ook zij waren tevreden. De Sport was wel een aardige „tent”. Men kon bijvoorbeeld boven zitten en dan keek men over een ballustrade in de benedenzaal, gelegen om een betegeld vijvertje met spuitende fonteintjes en genietende goudvisjes. Smeedijzeren luchters, vergulde pilaren, eikenhouten stoelen en tafels, zwaar lichtblauw porcelein en veel glaswerk, waaronder sierlijke vazen. En door dit alles vloog het zoutvaatje en wat erger was, het moest ergens terecht komen. Hiervoor koos het het linkeroog van Toni, de hoofdkellner, die met een blad vol glazen bier elegant tussen de beide vakverenigingen liep. Toni, die dit in al zijn dienstjaren nog nooit was overkomen, liet het blad vallen in de schoot van Lizzie, het speciale vriendinnetje van „Tijger”, kampioen zwaargewicht.

Hier begint het eindelijk! Toni staat beteuterd te kijken, in zoverre zijn gehavend linkeroog het toelaat, naar de natte schoot van de gillende Lizzie en het duurt dan ook niet lang of Toni's rechteroog wordt door een verzorgde rechtse van Tijger met zulk een kracht dicht geslagen, dat Toni een luchtreis maakt en terecht komt op het tafeltje van het hoofdbestuur, „Buig en Breek”, die juist, op de kosten van de kas, een dinertje aan het verwerken zijn. Toni's dichtgeslagen hoofd blijft bewegingsloos liggen in de hors d'oeuvre van „Gorilla” oud kampioen in catch as catch cann, die zeer ontsticht is. Hij heeft medelijden met Toni, de zwakke en staat op, wrijft wat caviaar uit zijn boord. Grijpt „Tijger” in zijn beroemde greep, tilt hem met een bewonderenswaardig gemak boven het hoofd en werpt „Tijger” in de armen van Lizzie, die in snikken uitbarst. Door deze tranen gesterkt springt Tijger met een brul op, geeft Gorilla een volle linkse in de maag, die deze mokerslag niet doorstaat. Gorilla zakt met een kreun door de knieën en ontvangt nog voor dat hij ter aarde ligt een rechtse op zijn neus, die onder dit juweeltje

breekt. Na deze heldhaftige ondergang van Gorilla springen de catch as catch canners op om alle aanstormende bokser — als zij zelf niet k.o. gaan — even in een enkele greep te breken. „Moker” valt in de handen van twee catchers, zijn arm wordt op zijn rug gedraaid door gebogen en vakkundig op twee plaatsen gebroken. Door één van hen opgetild en op tafel gesmeten. De poten schieten er onder weg en vliegen in de handen van twee bokkers. Twee slagen voldoende, de catchers zakken naast „Moker” en blijven liggen.

Een paar bokkers ontzetten „Killer”, die met zijn rug op de grond ligt en juist een behandeling ondergaat. Eerst na de derde klap op zijn nek verslapt de greep van de catcher. Slechts een paar centimeter meer waren nodig voor een ongenezelijke dijbeen fractuur.

Killer wil zich van deze ontlasting oprichten, maar krijgt juist een volle schotel spinazie tussen de ogen en zakt terug. Een bokser slaat in de algemene opwinding een jui-jitzu man op het hoofd, echter wordt hij met een bliksem snelle greep de lucht ingeslingerd en valt ten prooi van een dubbele Nelsonson zonder limiet. Hierdoor komen de Vliegende Scharen ook in beweging.

Nog meer kerels vliegen door de Sport, vermengd met borden, schotels, vazen en stoelen. Gillende vrouwen vluchten om te zoeken dekking onder tafels, waaronder enkele klem raken omdat de poten zich begeven onder een smak van diverse zwaargewichten. De gasten aan de ballustrade raken ook slaags en er ontstaat een klauwe van wriemelende armen en benen waaruit kreten van pijn en verrukking opstijgen. De ballustrade bezwijkt en de vloer zakt met een luid gekraak naar beneden en alles schuift van het hellende vlak in de midden zaal.

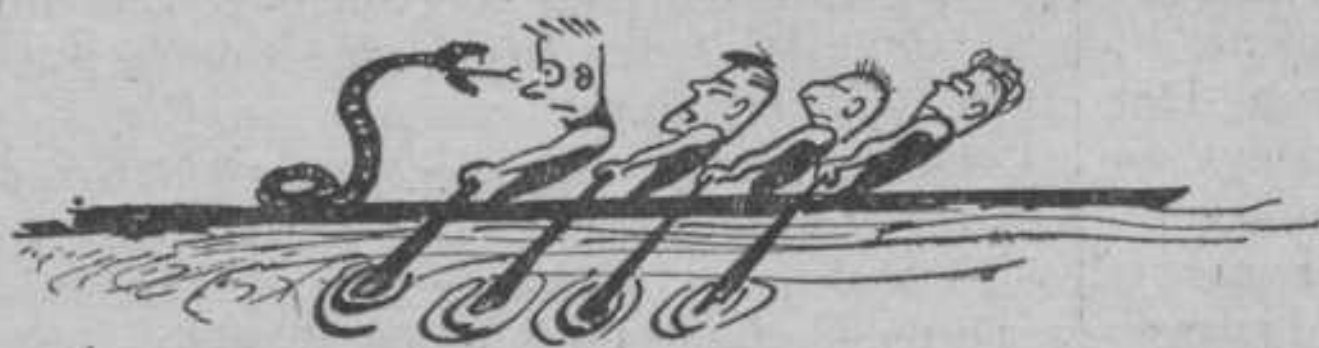
„Bison” ex-kampioen zwaargewicht die 5 zilveren ribben heeft, een overblijfsel van zijn laatste gevecht, deelt hier en daar een enkele linkse uit en is zeer tevreden met het resultaat. Plotseling wordt hij van achter door twee armen omkneld. Het is de catcher Python, vermaard door het kraken van borstkasten. Ook deze hobby van Python wordt op Bison toegepast. Het eerst begeven zijn zilveren ribben, die naar binnen buigen, waardoor Bison asthmatisch begint te hijgen, doordat zijn longvolume sterk terugloopt. Daarna knappen één voor één zijn ribben. Nadat Python er zich van overtuigd heeft, dat geen enkele rib meer heel te noemen is, laat hij Bison als een plat gedrukt lucifersdoosje op de grond vallen. Python is tevreden buigt zijn armen om zijn biceps te spannen, een gewoonte waarmee hij gewoonlijk de ovatie van het publiek in ontvangst neemt. Maar door een aanstormende judoer wordt hij op de rug genomen en er blijft niets anders over dan om in dit lichaamsdeel te bijten. Met een katapult greep wordt hij tegen een pilaar geslingerd, glijdt vertikaal naar beneden en blijft met starre blik in de ogen liggen, nadat hij nog even de kracht had om het stuk rug uit zijn mond te verwijderen. De vrouw van Python pakt woedend de jiu-jitzu knaap op en werpt hem in de vijver. Zij verdrinkt hem te midden der goudvissen.

Op dit moment breekt gewapende politie de Sport binnen. En houdt onze belangstelling op.

VAN DEN KAPSTOEL

Slecht weer in Jutphaas, koude regen, rukwinden hoge golven precies zoals de Enkhuyser Almanak het voorspelde. Als het startschot gelost wordt, liggen wij bijna dwars op de baan, maar omdat stuurboord in de start altijd omtrekt hindert dit niet veel. Na 40 halen liggen we al een halve lengte voor op Triton. Argo en Venus volgen. Njord en Aegir zijn zijn zonder omkijken niet meer te zien. Dan brult de drie van de pijn: „Ik heb spit in mijn rug, ik kan niet meer”. „Hindert niet drie, denk er maar niet aan vraag maar Dr. Kolff straks, het is een psychische kwestie.”

En voort ging het weer terwijl we intussen onze voorsprong kwijt zijn geraakt. Op 1200 meter ligt Triton gelijk en geef ik 10 harde af, als er krakend iets scheurt. „Verdomme roept de twee, ik kan niet, mijn broek zit vast tussen de sliding.” „Door roeien twee,” schreeuw ik en blijf de harde aftellen. Bij iedere harde haal scheurt en kraakt het totdat het ineens vanaf de vijfde haal stil wordt en we vooruit schieten en een tafje uitlopen. De twee roeit dus blijkbaar zonder broekje. 2000 meter, nog liggen we voor maar Triton's stuurman geeft een spurt af. Ik zie aan het knikken van zijn hoofd dat hij harde aftelt. Horen kan ik hem niet want zij liggen op baan 6 en wij op baan 1. Ook Nereus spurt en loopt tot op een lengte in. „Ja heren, en nu wij, twintig harde's.” En weer lopen we uit, een tafje, een halve lengte, drie kwart. Maar wat gebeurt er nu? De slag rijdt niet meer maar schuift heen en weer: „Mijn bankje zit vast”, roept hij wanhopig. „Rijd dan op je billen” schreeuw ik en blijf de harde halen aftellen. Op 2500 is de stank van de verschroeiende onderdelen van de slag schier ondragelijk en ik besluit met de eindspurt te wachten vooral omdat Triton hoewel ze wel haar eindspurt ingezet heeft nog niet noemenswaardig inloopt. Ook de drie kreunt vanwege zijn spit, die echter psychische kwestie is en blijft. 2700 meter nog liggen we een tafje voor maar Triton loopt hard in en ook Nereus is nog maar een halve lengte achter ons. „Ja heren. Eindspurt, nu!” De slag walmt, stinkt en fluimt, de drie kreunt, maar weg spuiten we nu, een halve lengte, driekwart, een volle lengte, je er is al licht tussen ons en Triton. Alleen de boeg mankeert nog niks. Als hij het maar uithoudt die laatste meters....

„Godverdomme,” vloekt hard grondig de boeg,” mijn dol, mijn dol”. En inderdaad zijn dolpen is gebroken en hij kan niet meer meeroeien. „nog 50 meter”, brul ik,” boeg, blijf balans houden met je riem, drie, trek twee keer zo hard en druk extra op je dol.”

Bakboord trekt nu heel erg om en walmend, stinkend, krakend, kreunend varen we door de finish en bijna op de kant.

R. M. SOEDJONO.

HUP, LAGAAI BRULT HET VARSITY-DIER.

REISINDRUKKEN

De dag was nauwelijks aangebroken, hetgeen Marx opmerkte aan het vaalblauwe licht, dat door de gordijnen heendrong en waarvan een scheve straal op zijn wekker viel. Het was half zes. Hij realiseerde zich met een schok, dat het de dag van de roeiwedstrijden was, de dag waarop hij voor de derde maal de vlag van **appeltjes** zou verdedigen bij Jutphaas. In gedachten zag hij reeds het koule **appeltje** met de grote **appeltje** erop wapperen in de wind. Tweemaal had hij vergeefs gepoogd hieruit de nodige inspiratie en doorzetting te putten, maar tweemaal had het Lot hem dwars gezeten en had een ongeluk bij de start verhinderd, dat hij de zege behalen kon.

Tweemaal had hij de norse vragen van president **Appeltje** moeten beantwoorden met bewijzen, dat slechts het noodlot hem dwars zat.

Hij klom uit zijn ledikant en trok het gordijn open. Daar lagen vredig de huizen van **Appeltje** en in de verte was de opkomende zon zichtbaar. Beneden hem fietste een eenzame arbeider, waarschijnlijk op weg om laatste hand aan de tribunes te leggen. Onder de deur op de vloer lag een brief van zijn verloofde. Lieve, Marx, schreef ze, in gedachten zal ik bij jouw zitten! Jouw met een w gespeld, precies zoals de vorige twee geschreven hadden, bedacht Marx. Bij het aankleden schoot zijn sokophouder los en trof hem allerpijnlijkst op het rechteroog, waar zich dadelijk een V-vormig bloeduitstortinkje atekende. Bij inspectie voor de spiegel herkende Marx het terstond, hetzelfde teken had hij ook de twee vorige malen opgelopen, de eerste maal doordat hij uitschoot met een tandenstoker, de andere keer door een vrouwebeet. Zou zich inderdaad een herhaling der gebeurtenissen voordoen? Hij grinnikte ongelovig voor zich heen, toen hij de deur achter zich dicht trok en zich volgens de beweging **appeltje** naar het wedstrijdterrein begaf.

Het beloofde schitterend weer te worden, de grote boogbrug glansde in het zonlicht en overal zag men tussen het vroege publiek — die gezellig rode jasjes, als bloemen op de mestvaalt, dacht Marx, maar zijn aandacht werd van het schouwspel afgeleid door iets dat op het fietspad lag. Het bleek een kikvors te zijn geweest, die was platgereden en nu met zijn uitgestrekte ledematen het woord „Lagaai” vormde. Duidelijker dan ooit werd het hem nu, dat deze dag een herhaling bevatten zou van die twee vorige data. Had hij toen ook niet hetzelfde woord gezien, eenmaal op de glazen bol van zijn bureaulamp, andermaal in het drabbige restje van zijn kleintje koffie bij de consumptientent? En toen realiseerde hij zich ook de ellendige consequentie van zijn gedachtegang. Als hij de lijnen doortrok, eindigden deze onverbidde bij zijn wedstrijd, de oude **appeltje** acht B! Inderdaad was het hem al opgevallen, dat de twee vorige wedstrijden op gelijke manier warern verloren door een ongelukkige start. Met enige moeite kon hij zich de details nog wel herinneren:

In de vierde heat aan lager wal startend, hadden zij, te weinig ruimte gehad en moest Marx drie slagen laten lopen. Was hem toen eigenlijk iets bijzonders opgevallen? Angstig doorzocht hij zijn geheugen. Ja, inderdaad! Op de wal had hij een pastoor zien meerijden op een rode damesfiets, die juist op het slagklaar — af! iets in het water wierp.

„Opzij daar!” gromde een stem en terwijl Marx schichtig uitweek, fietste er een pastoor langs hem, met wapperende rokken over een rood glimmend damesrijwiel. Bij informatie op het wedstrijdterrein verzekerde zijn coach hem, dat de oude **appeltje** B vierde heat zou roeien.....

Een zenuwachtig gedribbel van alle Appelenaren en de nerveuze giljetjes van hun dames maakten Marx duidelijk, dat het oproeien van zijn acht met spanning gevolgd werd aan de kant. Net bijtijds had hij ontdekt, dat zijn stuurtoewtjes gekruisd waren, zoals ook de vorige keren⁹ was gebeurd. Maar het raakte hem niet meer, het deerde hem niet meer te zien, dat de pastoor langzaam meefietste, dat bij een **appeltje** drankboot juist een **appeltjevlag** werd veroverd door roodwit bedasde eerstejaars (zoals ook vroeger gebeurde), dat hij zijn derde meisje met de **appeltjespraeses** aan de kant hem ontrouw worden zag, neen, het deerde hem allemaal niets, want hij had het klaargespeeld in de tweede heat te komen. Gemeenschappelijke activiteit van belangrijke oud-appelraceroeiers hadden dit bij den baancommissaris bereikt. Goddank.

Toevallig lette hij op het gezicht van den pastoor, bij de

start; het lichte verbaasd op, toen Marx zijn plaats innam in de tweede heat, maar hierop nam hij met een zwaai zijn hoed af en boog glimlachend. Het duurde lang voordat gestart kon worden, steeds lagen de ploegen ongelijk aan de start, waarschijnlijk kwam het door het gekruiste stuur-touwtje dat Marx de boot minder in bedwang had. De start verliep naar wens. Toen Marx naar de andere boten keek zag hij dat ze zelfs gelijk lagen. Geen bankje bleef haken en ook de boot bleef goed in de baan liggen. Het ging schijnbaar zo goed dat Marx tijd scheen te hebben om even een blik te werpen op de Marx mensen aan de kant. Hij miste iemand, ja, het was de fiets, de rode fiets. De vorige keer, dat wist hij zeker, had de Pastoor de hele wedstrijd meege-reden. Dit keer was de overwinning zeker. Wat was het stil op de tribune, de appeltjes mannen hielden hun adem in maar ook de anderen wisten niets uit te brengen. Dit keer lag Marx een halve lengte voor, ze waren vlak bij de tribune, hij zou nu even een triomphantelijke blik op de Pastoor kunnen werpen . . . de Appeltjes hebben gewonnen . . . duidelijk de stem van de Pastoor, maar hij zag niets. De roeiers staakten hun werk en de slag stak Marx zijn hand toe. Plot-seling begon de tribune te brullen, de andere boten voeren hem voorbij, daar klonken één, twee schoten. Marx besefte de ramp, ze waren te vroeg opgehouden. Met wazige ogen keek hij naar de tribune. Een rood glimmende fiets stond tegen de omroeperstent.

Carambole.

Vlak na zijn geboorte was er ogenschijnlijk niets bijzonders aan hem te ontdekken. Maar reeds in zijn eerste levensjaren vertoonde Henk een opvallende neiging om met lange, dunne voorwerpen te steken en te prikken. Als hij een stok bemachtigd had, amuseerde hij zich de hele dag met te trachten zijn huisgenoten er aan te rijgen, alle vermaningen ten spijt. At hij pudding, dan stak hij zijn lepel met zoveel voortvarendheid in de weke substantie dat de klodders in het rond vlogen en de ogen van zijn zusje er mee dicht zaten. Vond hij haarspelden dan boog hij ze recht en begon het behang te perforeren, net zo lang tot iemand hem in zijn bezigheid stoorde of tot er geen behang meer was.

Zijn ouders waren uitgesproken welgesteld en het ouderlijk huis was een eigen billard rijk. Vanaf het ogenblik dat Henk over de rand van dit billard kon gluren was zijn lot bezegeld. Hij was er niet meer vandaan te slaan, wilde in de billardkamer eten en moest 's avonds met het boek: „Zo wordt U een goed billardspeler” naar zijn bed gebracht worden. Op tienjarige leeftijd hanteerde hij de queu zoals andere jongens van zijn leeftijd de autoped. Voor hem was het billardspel geen sport, geen hobby, geen tijdverdrijf, het was een passie, die in combinatie met zijn doordrijvende natuur voor zijn ouders een obsessie werd. Op gezette tijden plachten ooms en tantes op visite te komen en de wonderlijke spruit te bezichtigen. Zijn ouders zeiden dan op klagende toon doch niet zonder het besef iets belangwekkends in huis te hebben dat hij als 't ware met de queu geboren was en oom en tante knikten begrijpend. Daarna verliet het gezelschap gewoonlijk de billardkamer, zeer tot Henk's tevredenheid, en begaf zich naar de slaapkamer van het wonderkind, die de laatste fase van de excursie uitmaakte. De slaapkamer was n.l. behangen met groen behang waarop ongelofelijke hoeveelheden witte stokken en rode ballen te zien waren, met de tijd was alles rose verkleurd. Ieder ander zou hier vroeg of laat een toeval van gekregen hebben, Henk verklaarde bij geen ander behang te kunnen slapen.

Zijn H.B.S.-jaren brachten in zijn leven nauwelijks enige verandering; natuurlijk kon hij alleen studeren aan een tafel, waar een groen kleed op lag; wat hij met zijn vrije tijd deed, behoeft wel niet gezegd te worden. De weinige vriendjes die hij had waren, merkwaardig genoeg allemaal lang en mager, zijn

vriendinnetjes (daarvan had hij er nog minder) mollig en rond. Een echte boezemvriend scheen hij niet te kunnen hebben, totdat . . .

Rex was in zijn prilste jeugd een afschuwelijk lastige baby geweest die aan een stuk door rolbewegingen maakte om uit zijn wieg, van de tafel of waar hij zich dan ook bevond, te komen. Het rollen ging geleidelijk over in kopjebuitelen. Op de leeftijd gekomen, waarop hij een bol van een kubus kon onderscheiden, trok hij, volkomen ongemotiveerd, partij voor de eerste en van die dag af was er geen rond object meer, of hij moest er met zijn vingers aanzitten. *) Wanneer hij de toegang tot de keuken had weten te forceren leek deze na enkele momenten wel een circus van de in 't rond tollende kopjes en schoteltjes en de goudvissen in de ronde goudvis-senkom hadden geen rustig ogenblik, zolang hij in de kamer was. Eens was hij een hele nacht van huis gebleven om een verloren handbal te zoeken en ook had hij eens een heer op leeftijd zo hard mogelijk tegen diens schenen geschopt, omdat de nietsvermoedende stakker een van Rex' knikkers vermorzelde onder de bal van zijn voet.

Zijn vader kon zich later nooit de onvoorzichtigheid vergeven dat hij Rex op een glaasje limonade getraceerd had in een café waar het billardspel beoefend werd. Het café werd zijn tweede tehuis en de limonaderekening liep verschrikkelijk hoog

op. De ouders van Rex waren noch rijk, noch arm, maar zij konden een heel billard niet zomaar bekostigen. Het gevolg was dat Rex de benodigde delen van de raarste plaatsen bij elkaar scharrelde. Zo liep hij op zekere dag met een stel ballen op straat (het enige wat nog aan het spel ontbrak) toen hij Henk tegen kwam. Merkwaardigerwijs had Henk zijn queu bij zich, die pas gerepareerd was. Enkele seconden keken ze elkaar verwaasd aan, toen hadden ze het begrepen en sindsdien waren zij onafscheidelijk geworden.

Hun buitensporige aanleg voor mechanica noopte hen in Delft te gaan studeren en — hoe kan het ook anders — zij kwamen bij elkaar te wonen. Het billard van Henk stond midden in de kamer en werd aanzienlijk meer bespeeld dan de tekentafels aan weerszijden. In Delft had men hun evenwel duidelijk gemaakt dat zij eenzijdig dreigden te worden, als ze niet op-pasten. Dat nu wilden zij niet, althans niet zo, dat iedereen het zo maar constateren kon, dus besteedden zij hun tijd ook nog aan andere dingen. Henk liefhebberde zo'n beetje met schermen, Rex voetbalde en hockeyde niet onverdienstelijk. Hun pogingen om de Delftsche Studenten Billard Club op te richten mislukten volkomen, hetgeen niet naliet bij hen een gevoel van verbittering op te roepen. Voor Laga interesseerden zij zich hoegenaemd niet en enige jaren achtereen schitterden zij op de Varsity door afwezigheid. Toen meenden zij er toch één keer heen te moeten gaan (ook dat had men hun duidelijk gemaakt) maar het ongeluk wilde dat de Varsity juist op een Zondag gehouden zou worden. Zondag was hun vaste billarddag, van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat.

Talloos waren de slapeloze nachten die zij doorbrachten met het zoeken naar een bevredigende oplossing, afgrijselijk soms was de tweestrijd die hen inwendig verscheurde en met allerlei Varsity- en billardcomplexen behepte.

Het resultaat was dat zij naar de Varsity gingen en het billard meenamen. Ongeveer halverwege het te verroeiën traject vonden zij een plekje waar het ding mooi horizontaal neergezet kon worden en een halve minuut later hadden zij alles om zich heen vergeten, geabsorbeerd door het magische geluid der ballen die tegen elkaar klakten. Het verloop van de wedstrijden ontging hun. Toen kwam het hoofdnummer langs en een lawine van supporters stortte zich op, over en langs het billard om dan even snel te verdwijnen als ze gekomen was. Henk kwam met de schrik vrij evenals het billard, dat slechts een paar onbetekenende schrammen opgelopen had.

„Dat was de Oude Vier”, zei Henk filosofisch, „drie ploegen, waaronder Laga vooraan, geloof ik”.

Rex kreunde slechts even, „hup, Lagaai . . .” bracht hij er moeizaam uit, hij was versuft dor een trap die hij tegen zijn hoofd gekregen had. Pas toen Henk zijn gezicht met water gebet had, klaarde zijn geest op:

„Waar . . . wat . . . o ja,” zei hij en wendde zich toen berustend tot zijn partner: „jij moet stoten”.

AG.

*) Zie verder Lentenummer.

Voor de velen die een hoogtijdag als de Varsity beschouwen als een gelegenheid om zich te tonen aan de beau monde van de Ned. Studentenwereld mocht 11 Mei ongetwijfeld geslaagd heten. Meer nog dan van de voorbereidingen voor de wedstrijd zelf waren reeds maanden lang kleine berichtjes over de drukte bij de beste tailleurs en modesalons verschenen; een enkele hint over de kleur van Mejuffrouw B's japon of de nieuwste plastic handschoenen waarmee drs G. zou verschijnen was genoeg geweest voor de locale pers om een continue propaganda voor Jutphaas gaande te houden. Daarom hoefde men niet verwonderd te zijn over de zo lichtrode zijden creatie van Mevrouw M. de R. of over een nieuwe citroengele double-breasted blazer waarin de gehele familie S. op het sportfestijn was gekomen. Opvallend was het nieuwe mantelpak van Mlle G. N., kennelijk een schépping van Culomie: zalmkleurige jersey en van boven tot onder horizontaal geplisseerd met twee stroken kant van de hals tot even onder het middel. De dames K. uit Leiden droegen dit jaar een iets donkerder blauw tulle over naar ik meen dezelfde onderjurk, dit was niet geheel duidelijk te onderscheiden; pofmouwen, witte kraag en laag uitgesneden hals. Aardig waren de nieuwe wijnrode bolero's van Mevrouw en Mejuffrouw v. G., een meer Noordelijke creatie met gele randkoordjes en een ster uitgesneden uit de rug; daarbij droegen ze een mauve blousje en een parelgrijze rok. Een gewaagde combinatie van blauw, groen en geel deed Mej. de P's figuur op z'n voordeligst uitkomen. Naast deze nog niet ouden maar al wel getrouwen op de Jutphaassche roeiwedstrijden merkten wij de volgende debutante's op: Mej. P. C. in een zeegroen mousseline jurk, zeer eenvoudig met halve mouwen, hoge hals en gesmockte schouderstukken, een rood gestippelde strooehoed en een parasol met uitgeknipte figuurtjes, alleraardigst idee; Freule de W. zeer streng marine blauwe sweater over een blauw gebloemde aardbei jurk tot de enkels, hoed van Pichem; Mlle de R. v. S. in het citroen: open-gewerkte mouwen, plisseetje onder langs de rok en verder op-gewerkt met tomaat stiksel. Bij de herenmode schijnt het jacquet, zulks in tegenstelling tot wat wij over de rokken opmerkten bij het Apollobal, weer iets korter te worden; de grijze plastron was gelukkig dit jaar weer algemeen in gebruik. Bijzonder vermakelijk waren enige onbekend gebleven figuren die in tamelijk versleten kleedij en in niet geheel nuchtere toestand met een roeiboort langs de tribunes heen en weer voeren (zie fotopagina onder „Die goede oude tijd“).

Omstreeks vier uur begaven we ons naar de start waar het hoofdnummer op het punt stond om te beginnen: de oude vier met hindernissen. Al dadelijk toen de dunne draad omhoog kwam en de boten van hun plaats veerden, bleek dat 't ditmaal weer een spannende strijd zou worden. Reeds dadelijk lagen „Bond Street“, „Old Mac“ en „Marvel“ aan de kop, op de voet gevolgd door de ervaren ploegen „Virginia“, „Churchman No. 1“ en „Lucky Strike“. Van „Camel“ en „Broadway“ die een valse start hadden gemaakt was het al direct duidelijk dat ze het niet tot de eindstreep zouden brengen: ze konden het tempo lang niet bijhouden en waren ook later bij het naderen der hindernissen niet zo zeker van zichzelf. In het tempo 32 naderde men snel de eerste hindernis: „Bond Street“ deed wanhopige pogingen om zich los te maken. Een bookmaker die met zijn wagen meereed kondigde met een luidspreker aan dat hij „Camel“ en „Broadway“ voor 1 op 50 wegdeed. Daar kwam de eerste hindernis aan . . . haast gelijktijdig klonken de commando's: „Laat lopen! Riemen uit de dollen . . . ennn äf!“ En daar gingen de riemen rechtstandig het water in . . . prachtig gelijk veerden het voor en het achter deel de lucht in en met een nog ruime boog gingen „Bondstreet“ en „Marvel“ over de heg. Even stootte zij nog zacht op het strookje land er achter . . . daarna bruisde het water op en hop hop! voort ging het weer. Old Mac was toen nog maar weinig ten achter maar had kennelijk nog niet zo'n grote wedstrijd routine: ze

maakten een hoorbare smak op de landstrook. „Virginia“ en „Churchman No. 1“ gingen prachtig over. „Lucky Strike“ raakte de heg en ik hoorde hoe de bookmaker hem meteen afsloeg van 1 op 12 tot 1 op 18 — „Camel“ kwam nog net er over heen maar „Broadway“ bleef met de neus in de heg steken. De eerste ploeg was al uitgeschakeld en ik hoorde het publiek mompelen en brommen van verbazing dat ze zo onvoorbereid op de wedstrijd dorsten te komen. Op het tweede rechte gedeelte begon „Virginia“ in te lopen met 39 slagen in een prachtig gelijkmatige tempoverhoging. De verschillende wedstanden waren nu als volgt:

„Bondstreet“ 1 op 1½	„Churchman No. 1“ 1 op 9½
„Old Mac“ 1 op 2	„Lucky Strike“ 1 op 18
„Marvel“ 1 op 2¼	„Camel“ 1 op 46½
„Virginia“ 1 op 7	

De leiding had in dit traject nog steeds de groep van „Bondstreet“, „Old Mac“ en „Marvel“ waarvan „Old Mac“ thans met een taflengte op de beide andere voorlag; daarna kwam „Virginia“ met 1 lengte achterstand en „Churchman No 1“ met 1¼ lengte en daarachter „Lucky Strike“ met ruim 2. „Camel“ met 3½ lengte en reeds tamelijk vermoeid roeiende kwam niet meer in aanmerking. De volgende hindernis was een vlak over het water gespannen draad: op het commando „Boeg en twee diepen!“ gingen „Bondstreet“ en „Old Mac“ nu weer vrijwel gelijk er onder door. Ook „Marvel“ maakte een prachtdruk en „Virginia“ raakte even de draad wat hen een strafpunt zou kosten, maar kwam er nog onder door. „Churchman No. 1“ raakte helaas de draad met de dol van de drie, ze maakten een kwartslag en daar ze op baan 4 roeiden lagen ze nu dwars, onder de draad over het traject. Van de snel naderende „Lucky Strike“ en „Camel“ was de eerste niet meer te stoppen met het gevolg dat „Lucky Strike“ op „Churchman No. 1“ invoer en beiden langzaam zonken. Als men in zo'n geval de bijvalsbetuigingen van het publiek hoort, vraagt men zich wel eens af of niet juist deze risico's een roeifestijn tot zo iets aantrekkelijks maken.

Van de 4 overgebleven ploegen (we waren inmiddels de 1500 meter al weer gepasseerd) had op dit ogenblik „Marvel“ de leiding. „Marvel“ die kalm z'n tijd had afgewacht had de kans waargenomen en gebruik makende zowel van de harde en vermoeiende strijd, die „Old Mac“ en „Bondstreet“ (die zich als de enige twee redelijke kanshebbenden beschouwden) zojuist hadden geleverd, als van de consternatie die zelfs ook bij deze beide ploegen na het ongeluk toch wel merkbaar was, had hij zijn tempo opgehoogd tot 43 ongeveer en leidde met één taf + dol lengte. Nu kwam de laatste hindernis op de 1000 m.: dit keer een hoge aarden wal. „Marvel“ op de voet gevolgd door de verbeterde „Bondstreet“ en „Old Mac“ ging prachtig gelijk er over heen: als door één hand bewogen gingen alle riemen rechtstandig het water in en de boot verhief zich als een gazelle . . . „Virginia“ echter had pech want hoewel ze keurig hadden geroeid scheen de stuurman de hoogte niet goed te hebben geschat: de punt ging nog makkelijk over de wal heen, alleen veel te langzaam en onder een duizendkelig „Ohh . . .!“ kwam de schitterende boot boven op de wal terecht en heel langzaam krakend brak zij door.

Maar concentreren wij ons nog even op de kopgroep en helaas! ook de enige die nog meeroeiden... „Old Mac“ scheen de kracht niet meer te hebben om de halve lengte die hij op „Marvel“ ten achter was, bij te spijkeren, maar „Bondstreet“ zette in met de eindspurt, liep in en terwijl ook „Marvel“ alles op alles zette werd het verschil toch steeds kleiner, ze kwamen gelijk op de 400 en daar gebeurde het ongeloofelijke, prachtige daar won „Bondstreet“ de Varsity!

Rest nog een klein incident te vermelden: met het finishschot werd nog gewacht tot de Senaatsboot „Eigen Teelt“ die buiten om had geroeid, gelijk lag. Volgend jaar een beter verhaal.

L.P.

UIT 'T ROODE KAMERIJE

Corpsvergadering
op Dinsdag 20 Mei 1947 in de zalen der Societeit „Phoenix”

Agenda:

1. Opening.
2. Notulen.
3. Goedkeuring besluiten der Rectorenvergadering.
4. Goedkeuring besluiten van de D.S.R.
5. Lustrum van het Amsterdamsch Studenten Corps.
6. Spelling door het Delftsch Studenten Corps te gebruiken.
7. Sportwedstrijden tegen de leden van het Leidsche Studenten Corps.
8. Sluiting.

Namens den Senaat,
B. W. VAN DER VLUGT, Secretaris.

Aan alle leden van het Delftsch Studenten Corps.

De Stem- en Schouwborg-Commissie is uit haar lange winterslaap ontwaakt. De eerste stappen om ook aan de Schouwborg activiteiten aandacht te besteden zijn reeds genomen.

Het enthousiasme bij de leden is tot op heden evenwel te gering om grootsere plannen te rechtvaardigen.

Bij voldoende belangstelling van de leden beoogt de Commissie door haar activiteit te trachten in Rotterdam en te 's-Gravenhage voor de leden van het D.S.C. reducties op Schouwborgplaatsen te verkrijgen.

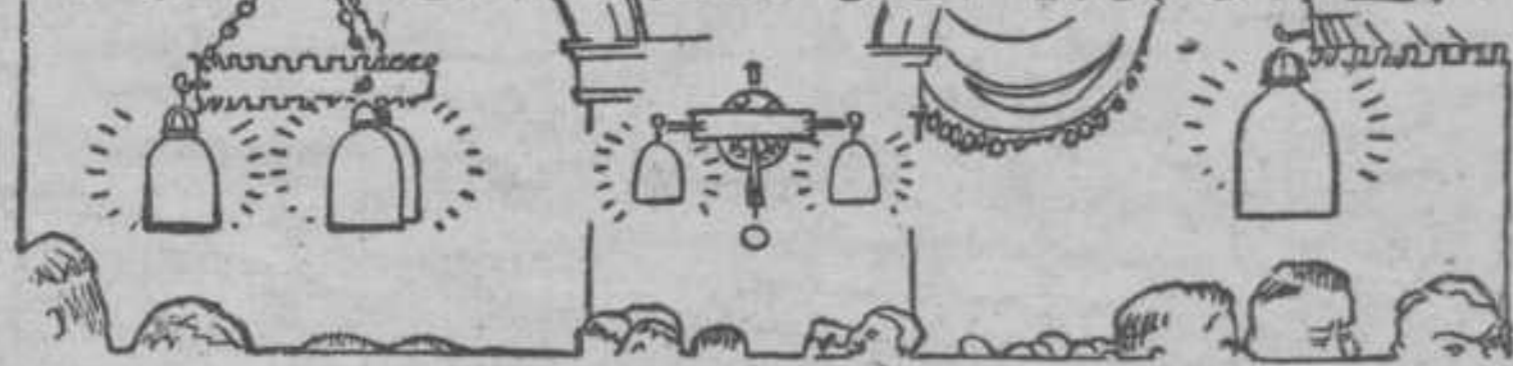
Er zal getracht worden zo spoedig mogelijk een overzicht te geven van de mogelijkheden, die in het volgend seizoen voor de leden open zullen staan.

De Stem- en Schouwborg-Commissie beschouwt het niet als haar taak voorstellingen in Delft te organiseren. Hiervoor diene de pas opgerichte Stichting D.S. Kunstkring. Overige voorstellingen te Delft blijven het terrein van de Stem- en Schouwborg-Commissie.

Het is aan U, leden van het D.S.C. om het initiatief van de Stem- en Schouwborg-Commissie te ondersteunen. Zij verwacht dan ook, dat U binnen één week na het verschijnen van deze oproep in het Officieel Orgaan „De Spiegel” het hierbij gevoegde formulier ingevuld in de daartoe bestemde bus in de hal der Societeit „Phoenix” deponert.

Namens de Stem- en Schouwborg-Commissie,
J. J. GERZON, Secretaris.

VAN ONDER DE KRONEN

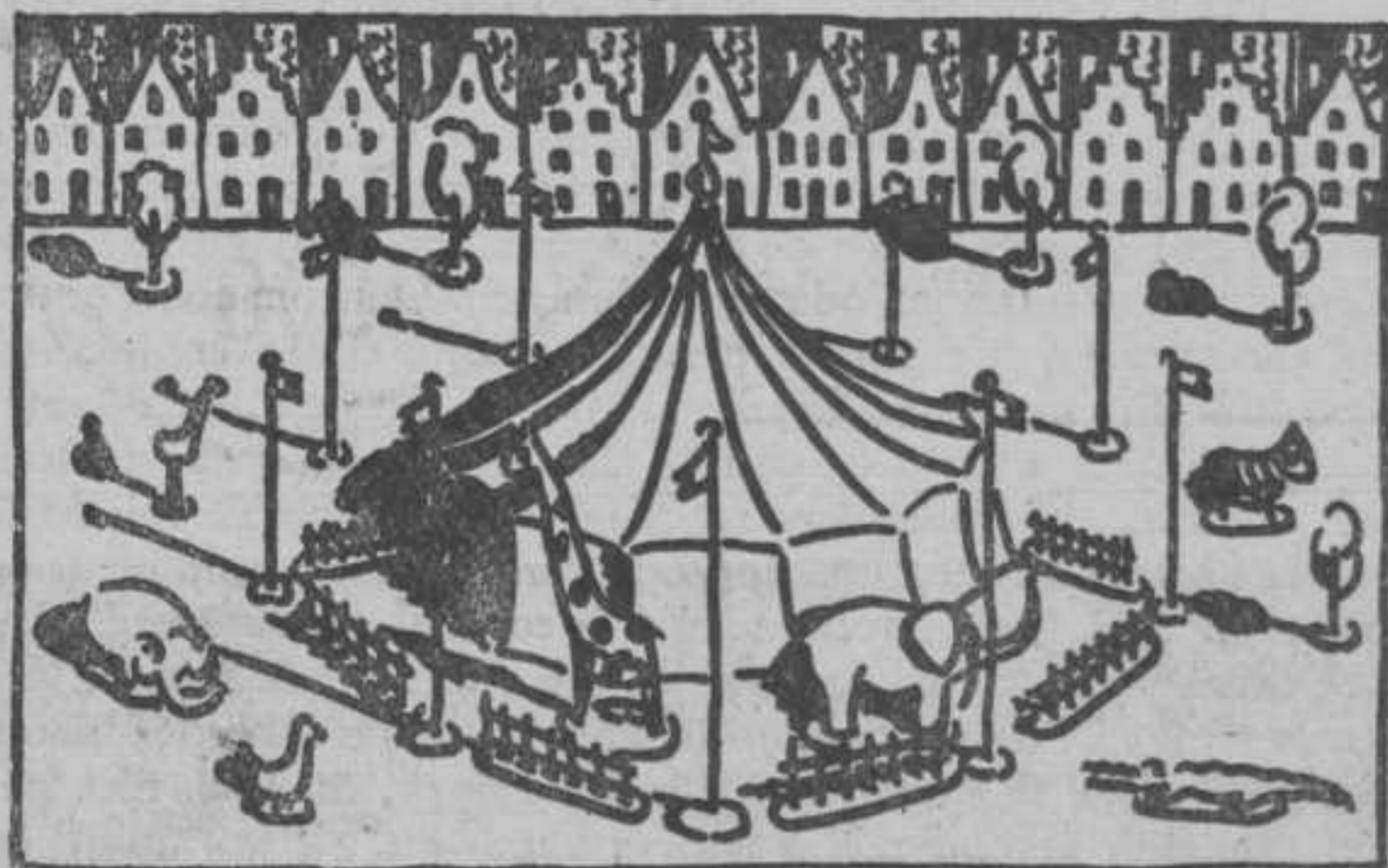

Op Vrijdag 23 Mei zal een Algemene Vergadering gehouden worden in de Boveneetzaal van de Societeit „Phoenix” te 20.00 uur.

Agenda:

1. Opening.
2. Notulen.
3. Wetswijziging H. VII art. 24 en H. IV art. 9.
4. Wetswijziging H. VII art. 15.
5. Rondvraag.
6. Sluiting.

Namens het Bestuur,
J. H. KEIJSER, Secretaris.

Het Jaarbestuur van het jaar 1941 roept het complete jaar 1941 op om op Vrijdag 16 Mei te 24.00 ure op de Boveneetzaal van de Societeit „Phoenix” te verschijnen, ter verkiezing van Réunie-Commissarissen.

Het geschikte costume hiertoe mag bekend verondersteld worden.

J. WILLINK, Secretaris.

HEINEKENS BIEREN

Overal en Bovenal

Hoofdagentschap: J. T. POST

VROUWJUTTELAND 4 DELFT - TELEFOON 92

Stoomblekerij
Chemische Wasscherij

„OZON”

Telefoon 778462
VOORBURG

Voor de Heerenwasch.

„OMEUFA”

SOCIETEITS
INTERIEUR

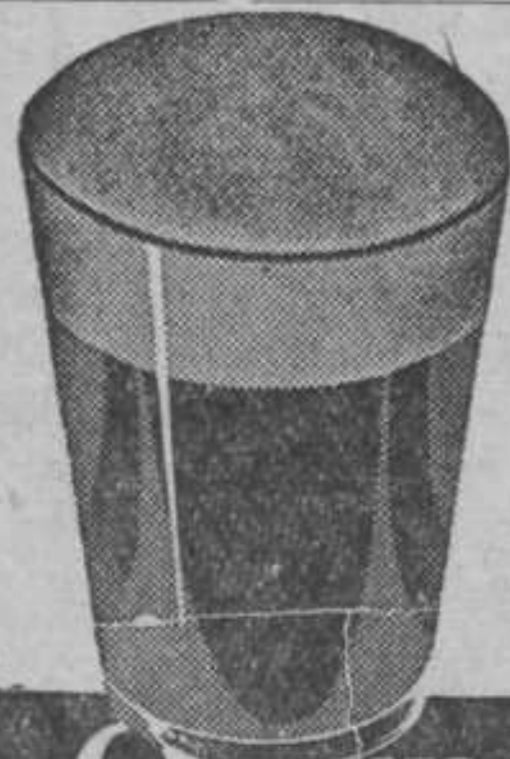
Adres: Choorstraat 28
Telef. 2382 - Delft

Voor
Fotograaf...

Reijken

TELEFOON 1765
KOORNMARKT 72

'n vorstelijk
glas bier

Oranjeboom

REPETITOREN

G. S. Veltrop, Wiskunde, Natuurkunde, Mechanica,
Paulus Buysstraat 40, Den Haag.

Dr J. Deknatel, Wiskunde voor P₁ en P₂,
Botaniestraat 10, Delft.

H. A. Lauwerier, Wiskunde voor P₁ en P₂,
Lindestraat 2, Den Haag.

Ir F. Algie, Mechanica en Electrotechniek,
Westerlookade 16a, Voorburg, Tel. 779092 (Den Haag).

Dr Ir U. Ph. Lely, Analyse (Diff. en Int. rek.) Anal. Meetk.,
Theor. v. Maxw. v. Blankenburgstr. 17, Den Haag, T. 335740.

Ir B. Groeneveld, Wiskunde en Theoretische Mechanica,
Sportlaan 65, Den Haag.